

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

UNDE SUNT MARIII NOȘTRI VOIEVOZI?

Privind doar la câțiva dintre domnitorii care L-au slujit pe Dumnezeu și neamul românesc și pe care astăzi îi găsim în calendar și sinaxar, nu putem să nu ne gândim că Domnul a dat unui popor credicios domnitori cu frică de Dumnezeu. Sfântul Voievod Ștefan cel Mare (1433-1504), care a condus poporul în ascultare de Dumnezeu și de duhovnicul său, apărându-și țara cu sabia în mână în vreme de război și construind biserici și mănăstiri în vreme de pace; Sfântul Voievod Neagoe Basarab (1459-1521), domnitorul isihast și Sfântul Voievod Martir Constantin Brâncoveanu (1654-1714), care a fost martirizat împreună cu fii săi pentru că nu s-a lepădat de Dumnezeu.

Istoria a păstrat nume mari de conducători în cartea de aur a eroilor neamului. Cei lași și trădători sunt învăluiți de uitare sau oprobriu.

Azi trăim în democrație, iar conducătorii sunt aleși de noi. În următoarele 3 duminici vom avea cele mai importante alegeri – prezidențiale și parlamentare.

După 35 de ani în care ne-am tot ales conducătorii, trăim cu toții un sentiment de lehamite. Căci aleșii noștri de multe ori au lucrat cu spor (doar) în interesul lor. S-au rotit partidele, s-au perindat oameni, cu ideologii, abilități și rezultate politice discutabile sau reprobabile. În loc să ne priască libertatea și să ne consolidăm economia și bunăstarea, constatăm că trăim din împrumuturi pe care le garantăm cu ce mai avem.

Ne-am săturat de toți oamenii politici și promisiunile lor, de toți cei care, acolo, în parlament sau la Cotroceni, habar nu au de legislația pe care o dezbat și votează sau mimează doar un interes pentru țară și cetățenii ei.

Dezamăgiți de întreaga clasă politică, majoritatea nu mai votează. Câțiva votează candidați și partide slab cotate în sondaje - și în rezultatele anterioare - dar în care ei cred cu sinceritate. Întelepții le spun că greșesc, pentru că astfel votul „se pierde”.

Am ajuns să spunem că nu mai avem cu cine vota. Numeric avem 14 candidați la Președinție și vreo 20 de partide care se luptă pentru fotoliile parlamentare. Cu toate acestea nu mai avem încredere în ei și nu mai vrem să mai facem nici un efort de a-i căuta pe cei cu adevărat potriviți și care respectă legile lui Dumnezeu.

Pentru toți cei dezamăgiți sau nehotărâți, Sfântul Paisie Aghioritul are un răspuns: „Votați-l pe cel care credeți că este cel mai bun; pe cel care Îl iubește pe Dumnezeu și țara noastră”. Când i se spunea: „Toți sunt la fel, părinte”, sfântul explica: «Ei bine, uitați-vă. Toți măslinii sunt la fel; toți sunt afectați de aceeași boală numită „dakos”. Cu toate acestea, unii sunt afectați 100% de ea, alții 80%, iar alții 50%. Cum avem nevoie de măslini, trebuie să-i căutăm pe cei care sunt afectați cel mai puțin. Când mergem la vot, trebuie să avem mereu în vedere două lucruri: a) cât de mult Îl iubește candidatul pe Dumnezeu și este astfel un membru conștient al Bisericii și b) cât de mult își iubește țara și se ocupă doar de interesele ei, nu de ale sale. Dacă cineva folosește un alt criteriu pentru a vota, acționează din interese proprii și nu se comportă ca un adevărat creștin. Mai târziu, dreptatea divină îl va face să plătească pentru greșala sa».

În America creștinii s-au îndreptat spre Donald Trump, care părea că nu va ajunge

președinte (încercări de asasinat, dosare penale etc, etc), iată că, în ciuda a tot și a toate a câștigat detașat. Și de ce? Pentru că promite pace în conflictele majore din lume, iar în programul său și-a propus, printre altele, stoparea propagandei transgender, stoparea schimbării de sex la copii, stoparea incriminării cadrelor medicale care se opun din motive de conștiință acestor operații, stoparea sau limitarea avortului.

Ce trebuie să urmărim noi la candidați? Biserica ne sfătuiește să avem în vedere următoarele (dar nu numai): manifestarea credinței în Dumnezeu și a responsabilității față de comunitate; apărarea libertății religioase și susținerea activităților spirituale și sociale ale Bisericii; respectul pentru persoana umană și promovarea culturii vieții: promovarea familiei tradiționale, firești, formată din bărbat și femeie, menită să conceapă alte vieți; implementarea de politici împotriva avortului, eutanasiei, cercetărilor pe embrioni umani, clonării; diminuarea sărăciei, dezvoltarea economică și creșterea demografică a României; apărarea și promovarea cu demnitate a intereselor poporului român, pe plan extern și intern.

În rest, să rugăm pe bunul Dumnezeu să lumineze poporul român ca să facem alegeri bune pentru noi și plăcute lui Dumnezeu. ✿

Maria Buleu, teolog

SFÂNTUL CUV. MĂRTURISITOR ARSENIE DE LA PRISLOP

Oamenii care văd dincolo de mărginirea celor cinci simțuri, dincolo de aparentele alegeri posibile, sunt semenii noștri care au primit de la Dumnezeu Darul Duhului Sfânt, singurul care are exacta precizie a Adevărului. Adică sfinții.

Peste doar câteva zile, cu voia lui Dumnezeu, pe 28 noiembrie, vom participa la ultimul parastas pentru cel care, conform hotărârii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, începând cu aceeași dată a anului următor, va face parte din Sinaxar, cu menționare în calendarul deja tipărit sub binecuvântarea Patriarhiei BOR (foto).

Pe dealul Bujoara, în Țara Zarandului, pe 29 septembrie 1910, ca rod al dragostei dintre un greco-catolic, Iosif și o ortodoxă, Creștina, se naștea în familia Boca, Zian Vălean, viitorul Sfânt Cuvios Mărturisitor, Arsenie de la Prislop.

Anii de pregătire

Cu aptitudini deosebite pentru matematică, fizică, muzică și desen, Zian termină cursurile Liceului Avram Iancu, din Brad, ca lider al colegilor săi, calitate care i-a acordat cinstea de a planta în curtea liceului, în numele promoției lor, un copac ce îi va purta numele: Gorunul lui Zian.

Și-ar fi dorit să devină pilot, dar ar fi avut nevoie de o sumă care depășea cu mult posibilitățile părinților săi. Așa încât a urmat a doua sa opțiune pentru viitor, cea de slujitor al lui Hristos. Urmează Academia Teologică din Sibiu, unde este remarcată râvna sa pentru pregătirea în vederea slujirii

Socotim că frumusețea artei scrise și pictate de Părintele Arsenie Boca este de toată vrednicia [...]. Rolul mare pe care l-a avut Părintele Arsenie Boca, ca trimis al lui Dumnezeu, este tocmai această mare lucrare de o deosebită adâncime duhovnicească pe care el a lăsat-o, iar noi, ca urmași ai lui, trebuie să ne hrănim dintr-însa și să ne ostenim cu toată râvna să o ducem mai departe ca binecuvântare pentru nepoții și strănepoții noștri. Aceasta a fost și este misiunea Părintelui Arsenie Boca, și el nu e mic înaintea lui Dumnezeu [...]. Vrăjmașul urlă la mormântul Părintelui. (Părintele Arhimandrit Iustin Pârnu)

și talentul la desen. Își cizelează vreme de încă patru ani talentul pentru pictură la Facultatea de Arte Frumoase.

În martie 1939, deoarece IPS Nicolae Bălan urmărea refacerea vieții creștine conform normelor ortodoxe, fără influențe din spațiul catolic, este trimis în Sfântul Munte ca să deprindă ritul athonit. În numai trei luni de ședere în Athos, Părintele învață tot ce ține de motivul trimiterii dânsului acolo, dar reușește să copieze și primele două volume din Filocalia. Tot în acest interval primește de la Dumnezeu, sub condiția de a nu le face publice, toate darurile care urmau să îi contureze chipul sfânt.

O întâlnire decisivă

În scurtă vreme se va petrece un fapt care avea să marcheze definitiv personalitatea Părintelui Arsenie Boca. În anul 1940, la întoarcerea din Basarabia, în gara din Chișinău, de la peronul de la care, în urma Ultimatumului sovietic pentru cedarea Basarabiei, pleca unul din ultimele trenuri spre România, are o viziune:

“Am văzut. Stăpânul sta rezemat într-o ușă de gară, cu ochii pierduți în zare, dar părea că vede toate neamurile, toți oamenii din ele și toată lumea. Tremura de frig - așa mi se părea; însă am înțeles că o durere fără seamăn pentru ceea ce vede, aceea îl făcea să-I tremure gura. Cu adevărat «Omul durerii». Peste tot avea înfățișare de cerșetor cu îmbrăcămintea, însă n-am prea luat seama la îmbrăcămintea, că peste măsură m-a izbit durerea Lui, cum n-am mai întâlnit niciodată, nicăieri, dar și o frumusețe pe care n-am mai întâlnit-o am văzut-o pe chipul Lui. O frumusețe pe care nu o mai pot uita. N-a privit la mine, dar m-a văzut și m-am aprins de o dragoste de a suferi cu El. Neștiind cu ce să-L ajut, cu cea mai mare grabă am dat fuga să-L dau din pâinea noastră. Și când m-am întors cu pâinea nu L-am mai găsit, deși nu trecuseră decât câteva secunde... Atunci am înțeles că m-am întâlnit cu Cel gol, însetat, flămând și fără sălaș în lumea aceasta. Atunci am înțeles în câteva clipe mai mult decât tot ce am învățat în atâția ani de zile. Dar în inimă mi s-a aprins un dor ce mă arde ca un foc de a suferi cu El, de a mă stinge pe mine de dragostea Lui și de neasemănata-i Cruce. Dau mărturie și eu,

nevrednicul, pentru cuvântul: «Iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor» (Matei 28, 20).”

La 3 mai 1940, (Izvorul Tămăduirii), la Mănăstirea Brâncoveanu, este hirotonit ierodiacon, sub numele de Arsenie, nume pe care și l-a dorit pentru că era o fire foarte interiorizată, fiind un iubitor al tăcerii. Doi ani mai târziu, în cadrul aceleiași sărbători, este urcat în treapta preoției, ca ieromonah.

Povestește Părintele:

“Fiind rânduit să văd și să ascult mereu durerile oamenilor - care vin de pe urma păcatelor și a lipsei de sfat - și ajungând adeseori una cu durerea lor, într-o zi slujind Sfânta Liturghie și rugându-mă «Pentru pacea a toată lumea și pentru bunăstarea Sfințelor lui Dumnezeu biserici», aud deodată în urechea din lăuntru înfruntarea aceasta:

«- Nu te ruga de Mine să le dau pacea, roagă-te de oameni să-și schimbe purtările, dacă mai vor să vadă pacea pe pământ!»”.

Ca urmare, Părintele a adus în atenția noastră acea excepțională formulare:

“Oamenii se roagă lui Dumnezeu să-i scape de necazuri, iar Dumnezeu se roagă de oameni să părăsească păcatul. Acum, care de care să asculte mai întâi? Dumnezeu de oameni, sau oamenii de Dumnezeu?”

Și astfel, după ce vreme de trei ani a purtat cu vrednicie, în ascuns, darurile primite de la Dumnezeu, primește de Sus porunca de a face uz de ele pentru a-i convinge pe oameni să renunțe la păcat și să lupte pentru dobândirea virtuților mântuitoare.

“Feriți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.”

Părintele povestește cum, în timpul sederii sale la Mănăstirea Brâncoveanu, (1939-1948), după ce a terminat, cu ajutorul oamenilor, săparea în stâncă a chiliei din abruptul de lângă Cabana Sâmbăta, în timp ce se ruga, a apărut pe cer, deasupra Ferestrei Mari a Munților Făgăraș, Domnul Iisus Hristos (foto). A fost răsplata promisă pentru tenacitatea cu care Părintele Arsenie a încercat să spovedească și cel mai mic păcat de care era conștient, pentru uriașul efort de a nu mai repeta păcatul, dar și pentru modul fără cusur în care a făcut ascultare de Dumnezeu și de Biserica Sa. A fost astfel răsplătit și pentru eforturile fără excepție pe

25 M	«Glasul praznicului întru intrării în biserică a Măicuței Domnului;
26 M	† Sf. Mare Mc. Ecaterina; Sf. Mare Mc. Mercurie (Dezlegare la pește) - 32
27 J	Sf. Cuv. Alipie Stălpnicul, Nicon și Stelian Paflagonul
28 V	† Sf. Mare Mc. Iacob Persul; Sf. Cuv. Natanael și Pimfrie
29 S	† Sf. Cuv. Mărturisitor Arsenie de la Prislop;
30 D	Sf. Cuv. Mc. Ștefan cel Nou; Sf. Mc. Irimih
31 D	Sf. Mc. Paraschiva și Filumen; Sf. Cuv. Pătraru (Dezlegare la pește) - 32
31 D	† Sf. An. Andrei cel întâi chemat, Ocrotitorul României

care le-a depus pentru întoarcerea oamenilor la adevărata ortodoxie.

Urmează o fabuloasă perioadă de re-deșteptare duhovnicească. De la Casa Regală (Principesa Ileana) până la cel mai simplu țăran, de la personalități ale culturii până la târgoveți, din Sibiu până în Brașov, oamenii povestesc despre capacitatea ieșită din comun a ieromonahului de la Mănăstirea Brâncoveanu de a vindeca de boli cronice, paralizii, de a ști tot despre oricine încă înainte ca acesta să ajungă în fața sa, de a fi ascultat de orice animal sălbatic, de a putea oricând să se ducă în visul cuiva pentru a-i transmite răspunsuri necesare, de a prevedea cele ce vor fi.

Tot în această perioadă scrie singura sa carte, "Cărarea Împărăției", dovadă incontestabilă a maturității sale duhovnicești. Lucrarea este o expunere îngrijită a confluenței dintre teologie și știință (conform cunoșterii anilor '40), la nivelul ființei umane. Este, după cum spune și titlul, o călăuză pe drumul spre mântuire.

Un monah extrem de concis în exprimare, continuu zâmbitor, dar necruțător cu păcatul, uza nu de puține ori de daruri și îi îndemna pe credincioși să își spună păsurile de față cu toți cei prezenți, pentru că era o pedagogie eficientă: "Spune tare, mă! Tare! Că doar așa veți învăța. Unii de la alții".

Aproape pentru fiecare nou venit, prima întrebare era:

"- Câți copii ai?"

Dacă cel/cea întreb(ă) îi numea doar pe cei lăsați să vină pe lume, Părintele îi amintea cu exactitate și la câte avorturi consimțise. Le spunea că una din cauzele necazurilor pe care le au părinții cu copiii provenea de la copiii zămisliți, dar căroră li se refuzase dreptul la viață. "Copiii nenăscuți îi strică pe cei lăsați să vină."

Referindu-se la darurile primite de la Dumnezeu Arhimandritul Serafim Popescu (de asemenea, una dintre cele 16 persoane care vor intra în cultul sfinților începând cu anul viitor), frate de mănăstire cu Părintele, spunea într-o dimineață unui alt monah:

"Nouă Dumnezeu ne-a dat cu țara, dar lui Arsenie i-a dat cu găleata."

Părintele îl aude și zice:

"Nu așa, măăă! Nu așa! Am primit aceste daruri datorită rugăciunilor Sfinților Martiri Brâncoveni în fața Tronului Împărătesc!"

Faptul că personalitatea harismatică a părintelui Arsenie Boca făcea ca permanent curtea mănăstirii de la Sâmbăta de Sus să fie plină de oameni, prezența în munții din imediata apropiere a primelor formațiuni de luptă anticomuniste, plus retrocedarea forțată a unor lăcașuri de cult de la greco-catolici înapoi ortodocșilor au determinat autoritățile comuniste să impună BOR transferul de urgență al "călugărului Arsenie" la o mănăstire cât mai îndepărtată,

astfel încât oamenii care îl cunoscuseră să nu mai poată ajunge la dânsul.

Așa se face că în octombrie 1948 este condus de IPS Nicolae Bălan și instalat în Mănăstirea Prislop din Țara Hațegului.

Mult a primit, mult a fost încercat

Fără vină, în șirul arestărilor samavolnice practicate de comuniști, se înscrie și calvarul anchetelor succesive prin care a trebuit să treacă Părintele. Din cei 10 ani în care a fost teoretic la Prislop, mai mult de jumătate din acest timp a fost dus în diverse aresturi și interog. La acestea se adaugă, în aceeași perioadă, o condamnare la fel de nedreaptă la închisoare (19 ianuarie 1951-17 martie 1952), la Canalul Dunăre-Marea Neagră, izgonirea din Mănăstirea Prislop (Decretul 410/1959) la pachet cu interzicerea slujirii și a purtării straielor monahale sau preoțești, permanenta supraveghere a organelor de securitate. Toate le-a îndurat fără să fi fost vreodată auzit că spune ceva împotriva superiorilor din episcopia Aradului pentru că îl aruncaseră în afara monahismului (14 mai 1959) sau să reproșeze ceva BOR. De altfel, prin Patriarhii Justinian și Justin, a fost ocrotit, atât cât se putea atunci, angajat fiind ca muncitor la Schitul Maicilor din București, până când a împlinit vârsta necesară pentru pensionare.

Din zilele în care a fost închis avem relatări documentate despre minuni care pentru cineva mai puțin obișnuit cu metafizica și cu misticismul sunt aproape incredibile. Foști gardieni relatează cum se deschidea ușa celei unde era închis, cum a plecat din lagărul de muncă de la Canal, unde era în detenție, până în celălalt capăt al țării, la Hălmagiu, la înmormântarea mamei sale și s-a întors, toate acestea în doar 2 ore. Un torționar povestește cum a fost avertizat de părinte să nu mai continue să îl lovească și cum după ce l-a mai lovit o dată i-a paralizat imediat mâna. Alți gardieni au vrut să se convingă că poate să știe ce se petrece dincolo de zidurile celei și mare le-a fost mirarea când au verificat spusele părintelui și au găsit la intrarea închisorii ce spusese dânsul, adică două femei care aveau în traiste fix cele spuse de părinte.

Între 1968 și 1983 realizează pictura interioară a unei mici biserici, Biserica Sfântul Nicolae din satul Drăgănescu.

Pictura, care nu respectă regulile de poziționare a scenelor și a persoanelor sfinte, dar care nu se abate de la Adevărul biblic, este un testament profetic cu imagini inedite. Cu sfinți pe care, spunea preotul Bunescu, parohul bisericii, Părintele i-a pictat așa cum i-a văzut. Din medalionul dedicat Înaintemergătorului Domnului, despre care spunea că a dat mâna în duh cu dânsul, aflăm cu surprindere că avea un chip aproape identic cu cel al părintelui Arsenie. Dacă ținem cont că prin nume a fost pus sub ocrotirea Sf. Ioan Botezătorul, că prin felul cum și-a trăit viața a avut o exprimare similară cu a protectorului său, atunci asemănarea fizică se înscrie în cursivitatea relației lor.

Iată, a fost și este așa cum a spus Părintele

Spunea că în 1989 comunismul se va stinge. Toate țările care au făcut parte din lagărul sovietic se vor elibera ușor, cum schimbi o haină, numai în România se va face cu preț de sânge. Regele Mihai, datorită păcatelor tatălui său nu va ajunge să conducă România. Oamenii nu trebuie să se vaite de regimul Ceaușescu pentru că aceia care vor veni după el ne vor da să mâncăm otravă (alimente modificate genetic) și ne vor pune taxe și biruri până nu le vom mai putea suporta.

De aceea, spunea dânsul, deși ar fi avut de stat cu noi până în anul 2000, nu va rămâne nici o clipă după 1989, pentru că de acolo, de Sus (arăta cu degetul arătător spre Cer, unde spunea că a mai fost, că știe unde se va duce) va putea să ne ajute mult mai mult decât dacă ar fi rămas cu noi până la finalul mileniului doi. Ca o dovadă că așa va fi și-a făcut crucea cu trei ani înainte și la rugat pe cel care a confecționat-o (dl. Gheorge Vâlcea, din Comarnic) să scrie anul morții, 1989.

Așa a fost. La Sinaia, pe 28 noiembrie 1989, a plecat la Domnul. Dispute mărunte, generate chiar de cei care îl uitaseră, au făcut ca să fie îngropat abia pe 4 decembrie, acolo unde hotărâse Dumnezeu. "Că e mănăstire mică și săracă."

A avut și, din păcate (ce expresie adevărată), mai are neprieteni. Are acest popor o expresie care li se potrivește perfect: "Nu vede pădurea de (din cauza) copaci. O carte

excepțional documentată, aproape 400 de pagini, care lămurește toate “acuzele” acestor persoane, este lucrarea dlui Florin Duțu (foto).

Un sfânt care și-a iubit atât de mult poporul, încât L-a rugat pe Stăpânul său să îl ia din această lume cu 11 ani mai devreme, doar pentru a putea să-și ajute neamul mai mult.

În final, aș relata un dialog dintre părinte

și un mic grup de proaspeți absolvenți de teologie.

“- Părinte, dacă va rândui Dumnezeu să ajungem și noi preoți, ce spuneți dumneavoastră că ar trebui să avem mai presus de toate în vedere pentru a fi cât mai de folos oamenilor?”

- Să salvezi ce se mai poate salva. Să explicai oamenilor Sfânta Liturghie. Să aveți viață curată.”

Mai ales după 2009, un imens val de oameni s-a revărsat peste puțin cunoscuta, pe atunci, Mănăstire de la Prislop, la mormântul părintelui Arsenie Boca, cel care era și este numit de credincioși, Sfântul Ardealului. Un om care, iubind mai presus de sine pe Dumnezeu și pe oameni, a biruit lumea, mărturisind după modelul Fiului: cu propria viață răstignită pe crucea Lui. (Laurențiu Constantinescu) ❖

Căutând să se căsătorească cu un tânăr pe măsura ei, mama sa, creștină în secret, a dus-o la un părinte pentru a o povățui. Sfânta a ajuns să se boteze și să înțeleagă repede taina credinței creștine. L-a descoperit astfel pe Mirele mult dorit, pe Mântuitorul Hristos.

Acesta i s-a arătat și i-a dat un inel, semn al statorniciei pe care tânăra trebuia să o arate în iubirea de Dumnezeu. Dragostea ei pentru Hristos a ajutat-o să-i convertească pe mulți la creștinism.

În acea vreme, împăratul Maximin Daia

Anul comemorativ al tuturor sfinților tămăduitori fără de arginți **SFÂNTA MARE MUCENIȚĂ ECATERINA - 25 NOIEMBRIE**

Sfânta Ecaterina s-a născut în Alexandria, la sfârșitul secolului al III-lea, într-o familie nobilă.

Era o fecioară înzestrată cu frumusețe, inteligență și o educație aleasă, ajungând printre cei mai de seamă înțelepți ai vremii. Printre alte domenii, sfânta studiasă și medicina prin scrierile lui Hipocrate și Galenus.

(305-313) a venit în Alexandria pentru a afla câți creștini mai sunt, dând poruncă să se jertfească zeilor, iar cine refuza era supus chinurilor și ucis. Ecaterina, văzând înșelăciunea oamenilor, merge la el pentru a-i vorbi despre lepădarea de zei și despre îmbrățișarea vieții creștine. Apărând cu tărie creștinismul, ajunge în fața unui consiliu de 150 de filosofi și retori păgâni, dintre cei mai iscusiți, care aveau poruncă împărătească să o determine să se închine zeilor. Dar spre mânia împăratului, Ecaterina dovedește deșertăciunea zeilor. În urma unei frumoase pledoarii pentru viața creștină, tradiția spune că filosofii acelei adunări s-au convertit și au îndurat apoi moarte martirică.

La porunca împăratului, Sf. Ecaterina va fi întemnițată. În urma unei vedenii pe care o are împărăteasa Augusta, aceasta merge împreună cu Porfirie, mai marele paznicilor împărătești, și cu mulți ostași în temnița

Ecaterinei. În urma unei discuții, toți se convertesc la credința creștină. Ecaterina este supusă supliciilor, iar la sfatul unui anume eparh, Hursaden, ea va fi zdrobită de fiarele ascuțite a patru roți prinse pe aceeași osie, în cele din urmă primind cununa muceniciei. De aceea, Sf. Mc. Ecaterina este reprezentată în icoane ținând în mână o roată. Împărăteasa a plâns văzând felul cum a pătimit Sf. Ecaterina. Moaștele sfintei au fost aflate la sfârșitul secolului al VIII-lea într-o mănăstire din Muntele Sinai zidită de Împărăteasa Elena, mama lui Constantin cel Mare.

Suferind martiriul de tânără nu a apucat să aplice cunoștințele de medicină pe care le dobândise. Dar prin moaștele sale se fac multe vindecări minunate. Pelerinii care se închină la racla sa din Sinai primesc un inel care amintește de inelul primit de sfântă de la Hristos, dar care este și un mijloc de transmitere a harului vindecător. ❖

Sfântul Cuvios Stelian Paflagonul – 26 noiembrie

După ce a intrat în mănăstire, s-a retras într-o peșteră unde primea hrană de la un înger. Acolo a primit darul vindecărilor. În peregrinările lui obișnuite, în care sfătuia și mângâia, și-a așezat mâna pe un copil rănit și a simțit puterea Domnului trecând asupra copilășului suferind. Copilul și-a revenit imediat, iar de atunci Sf. Stelian a fost căutat de cei aflați în suferință din împrejurimi, tineri sau bătrâni. Peștera sa a devenit un loc vizitat de bolnavi, mulți dintre ei primind vindecare completă.

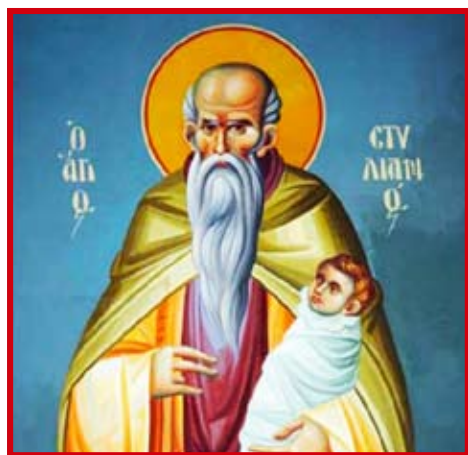
Sf. Stelian s-a preocupat de sănătatea trupească, dar și de îndrumarea duhovnicească a copiilor. Se spune că Sf. Stelian ar fi înființat prima grădiniță din lume, unde mamele își puteau lăsa copiii în siguranță.

Sf. Stelian va deveni și sfântul protector

al copiilor încă nenăscuți, dar și sfântul ajutor al femeilor care nu puteau avea copii și care, prin rugăciunea Sf. Stelian, primeau darul nașterii de prunci.

Era considerat un doctor fără de arginți pentru că nu primea plată pentru ajutorul pe care-l oferea.

A rămas cunoscut drept ocrotitor al copiilor, de aceea este reprezentat în icoane ținând în brațe un prunc. Un fragment din moaștele sale se găsește la Biserica Sf. Stelian – Lucaci din București. De altfel, mai multe biserici și mănăstiri din România au hramul Sf. Stelian. Sfântul a fost ales ca ocrotitor al multor centre, asociații, fundații sociale și filantropice din România, el fiind bine-cunoscut mai ales ca ocrotitor al copiilor, dar și ca ajutor al tuturor celor nevoiași. ❖

Sfântul Stelian, ocrotitorul copiilor și al mamelor, s-a născut în Paflagonia, Asia Mică, în secolele IV-V. De copil a avut chemare pentru viața monahală și și-a păstrat curăția sufletească și trupească.